

SZEMLÉR FERENC

HAT

Üzenet

menekvést jelző szavak ti messziről
az oldódó szorongás szorítása lassan
már lélegző tüdők lihegnek éhes
fölpattannak a pillák ha a könny
elindul a vér lüktetése mintha most
szív dobban ott hol eddig némaság
idegek izmok tagok lüktetése
a fülben visszacsengő ideges ígék
az agyban támadó új eszmék sokasága
a félelem mely abbahagyja mérgező
a borzongások tűnékeny és hallgatag
de bátorság és biztonság és bizonyosság
de hit és erő türelem és hatalom

A más növények

a más növények néha és alig
élő füvek között akár acat
éles kapák vágásának kitétten
senkitől sem védetten pusztulók
ön-esettségük tudatában egyre
rettegve minden irtó pillanattól
sújtó esőkben vad jégzárókban
kora fagyban elkésett olvadásokkor
nyári aszaló víz-szűkös hevekben
hervadozva halálra hivatottan
gyomok gyomok gyomok gyomok
gyomok csak
míg azok igaz televény talajban
gyökerestől szárustól levelestől
cserjék törzsek ligetek sűrű erdők
lombkoronák tülelű fenyők
szabadon és örvendve és örökké
ős-honosul ősi erővel telten
növekedten kitartón szaporodton
mind bátrabban büszkébben biztosabban
míg más növények satnyán kókadók
hamar halálra ítéltén szorongók

Dél

a lámpa sebtén vörös fényjelet
a hőkölő gépkocsik hosszú lánc
kipufogók fekete gőze olykor
a robbanómotorból tarka hang
káromkodó ajkak pereme morcos
fel-felszakadó tülkölések közt is
sárgára váltó üveg-szemeken
lazuló féken már a kéz nyugalmát
váratlan zöld szín rándul a magas
mint érc kígyó kanyarog meztelen
az oszló füstben az utca-középnék
a csend már szinte ajkunkig emelné
néma az egész világ s erre még egy

Tengeri

sirályok lankadatlanul
hullámgórgók örökké
sík homokpart fölött a szél
gömbölyded felhők alacsony
napkeltekor kék ködön át
porfátylas napszállta a szikrák
imbolygó árnyú fák előre
jelt kutató láb tétován
a megfeszült kart kereső kéz
támolyodó test rezzenéstelen
gyors gondolat még feszesebbre is tán

Vacsora

amott a hegyvonulat közepén kis
fölköttem felhők kékesen sötétlő
máris kelő szelek jóval előbbre
a távol csukló patakesobogás ha
sziklák alján tóvá gyűlő vizek mély
mintha pisztrángok csillantanák fénylő
a képzelődés könnyed gyors fogásról
alvó parázs az alvó konyhakályha
az abroszon hagyott kenyérdarabkák
kés villa és kanál fakó ezüstje
el nem mosott tányér s a lábos egyre
az udvar mélyén gágogó libák sem
mély bégetés karicsolni egy tyúk is
az első csillag hevenyészve rajzolt
felhők fölköttem kékesen sötétlő
amott a hegyvonulat közepén kis

Otthon

az otthon tárgyai meleg kezekkel
nem csak nálam de máshol is nyugalmat
a szeretet és biztonság sugárzó
ilyenkor a sok félelmet megélt
egyszerre foszlanak szét az ijesztő
amit hajnalban láttunk csupa rém
vigasztaló az asztal és a székláb
a konyhában virágcserep nyugalmat
a lábosok ürességében édes
és mintha hangok mondanák örök
hadd el nem halsz te meg hamar ölelnek
vad képzetek foszolnak semmivé hol
és hirtelen megint kedved van előbb
elfelejti mindenki ami bánat